

ARG. 2.

MINNEAPOLIS, MINN., AUGUSTI 1916.

NO. 8.

Gruvarbetarsträjken i norra Minnesota

För några år sedan gick den berömda sträjken i Colorado av stapeln.

En oändlig massa oskyldiga slående män, kvinnor och barn fingo släppa till livet på grund av kapitalens blodtörst. Här i de norra staterna skakade man på huvudet och uttryckte sin dom, att det är endast i södern sådant kan försiggå. Nu är samma brottsligheter upprepade häruppe. Samma blodtörstiga kapital som ej skydde några medel att krossa de förtryckta gruvarbetarna i Colorado äro här nu och använda samma sätt som å den förut nämnda platsen.

Det meddelas nämligen att över 2000 "gunnen" äro däruppe med ordrens att kväva varje försök till frigörelse. Gruvarbetarna äro så långt som kan ses till datum fast beslutna att vinna sträjken.

Från "Strikers News", en tillfälligt tidning utgiven och spridd av gruvarbetarna för att få den rätta situationen fram för publiken, meddelar huru beklagliga förhållanden äro däruppe. Det mest utvecklade slag av svindleri som kan tänkas har försiggått där.

Unga ogifta män ha genom att bjuda basen på sprit o. dy. kunnat erhålla rätt goda schack under det att de gifta männen ha måst nöja sig med de allra sämsta. Ja, det har gått t. o. m. så långt att basarna ha haft gifta män att arbeta upp ett schack och när det kommit i sådant skick att där har varit möjlighet att förvärva ett lite bättre daglön än förut, så har basen sålt schacket till någon som givit honom så högt som till 60 dollars för densamma. Tänk över en dylik situation.

En man med hustru och barn att försörja har att gå till verket och arbeta upp ett schack på vilket han ej tjänat mera än \$1.50—\$1.75, ja många ha fått gå till och med så långt som under en dollar per dag. En vacker dag när han fått schacken uppberedd går basen och säljer hans arbetsplats till någon annan. Dubbel stöld! Först beställd stålstruken dessa tusentals arbetare på hundradetals miljoner varje år, så komma efter detta stora röveband (basar) f. d. eller rättare arbetare och beställd dem ånyo.

Ja flera av dessa basar ha t. o.

m. gått så långt i sina oförsämdheter att de tvingat sig till "sam-lag" med de gifta kvinnorna så att mannen haft vetskap därom och basarna ha förstått att få dem att tåga genom hotelser att bli avskedade.

Av det ovannämnda kan varje samsad människa förstå att sträjken är till sitt yttersta berättigad. Sent, ja alldeles försent rätta slaverna på sina krökta ryggar och skaka av sig ohyran — kapitalisterna och dess hejdukar.

Stålstruken — det allkontrollerande vidundret, har givetvis presat de privata affärsmännen däruppe så, att dessa ej skola lämna ut matvaror på kredit till de sträjkanter för att på detta sätt få bukt på dem.

Fäster o. dy. har arrangerats runt här till förmån för de stridande kamraterna men mera är av behovet påkallat. Kommen ihåg kamrater att det är mot stålstruken dessa kamrater strida. Det fordras att vi alla göra vårt till för att i den mån möjligheterna tillåta såra "besten." Många och täta sår skall nog förkorta livet. Samtidigt som en uppmaning göres till att hjälpa dessa stridande däruppe, bör vi ej känna oss för-svarade just med att vi hjälpt dem, utan tvärtom känna en skyldighet mot oss som människor, att gripa verket an och i organiserad grupp storma och slutligen tillintetgöra detta odjur, vars makt och blodtörst tilltagit för varje dag under det att vi försvaras.

I forna tider drogo de svärd mot sina förtryckare och höllo dem på vederbörligt avstånd, nu kyssa slaverna under en ödmjuk suck förtryckarnas sparkande fot. En blygsamhetens känsla borde spåras i edra anleten ni slavar i det 20 århundradet som fördraga att stå oorganiserade eller just bärande ett medlemskort i fickan och ej verka för den gemensamma saken: arbetarklassens befrielse. Ni må nu kalla det utvecklad intelligens individualism, eller kristen slaviskhet, det är opassande fegt och uselt. Fram för handling om den revolutionära arbetarklassens vackra mening lika rätt och frihet åt alla skall bli en verklighet.

Carl Ahlteen.

Hamnarbetaresträjken på västkusten

Åter igen har en gren av arbetarklassen tvingats att tillgripa sträjkvapnet mot sina herrar, för att få sina små fordringar uppfyllda. Denna gång gäller det stuveriarbetarna på Västkusten, från San Diego upp till B. C. Kanada.

Sjömännen hade i maj månad genomfört en förhöjning av \$5 i månadslön, utan att behöva tillgripa sträjken.

Då stuveriarbetarna inkommo till rederibolagen med en begäran om fem cents påökning i timman

vilken förut var femtio cents och 9 timmars dag och en dollar för övertid, som förr var 75 cents, svarade rederibolagen: att de, förr, än de skulle giva med sig, så skulle de lägga upp sin fartyg.

Torsdagsmorgonen den 1 juni tog stuveriarbetarna sig semester och basarna togo sig en funderare. Att det gamla vanliga organiserade sträjkbryteriet gick som vanligt, behöves ej särskilt påpekas, ty så länge ej arbetarna äro organiserade i en enda organisa-

tion, kommer dylikt att fortgå, ty vad vore mer begärt än att sjömännen gjorde gemensam sak med hamnarbetarna och förövrigt hela den övriga arbetarklassen då den drives till strid för sin existens, men så var ej fallet. De nödvändiga post- och passagerar-ångarna avgingo på sin bestämda tider och resgodset lastades av snobbar och kontorsbiträden, naturligtvis med tillhjälp av sjömännen som skötte vinscherna och eldarna som om-sörjde ånga för vinscarna.

För övrigt gick allt lugnt, trots att polisen var utkommenderad till dockorna, med polischefen som general. Dockorna och kajen var snart överfyllda med varor, särskildt med trävaror, och de mindre fartygen som gå utmed kusten voro i svår belägenhet, ty brädgårdsarbetarna hade mer solidaritetskänsla än sjömännen, de gingo ut i sympatisträjk med stuveriarbetarna, varför det var omöjligt för träbaronerna att få sitt virke från kajen.

Men ett ordspråk heter: "Ingen rök utan eld," så ock i denna sträjka. Huruvida det var ett provokatorsverk eller ej, är svårt att säga och har hitintills ej blivit bevisat. Allt nog på söndagsmorgonen, den 4 juni, började dockan No. 46 att brinna och som den bestod av trä från vattenpälarna till taket så var de snart nedbrunnet och skadan uppskattas från kapitalistiskt håll till 500,000 dollars. Detta gjorde dock ej någon förändring i striden, men vad som synes märkvärdigt är, att arbetarna under dessa långa år, ej kunnat lära sig att föra en ärlig strid.

Ett par större skeppskompanier, däribland det Japanska, underskrev prislistan på det villkor att arbetet skulle omedelbart upptagas å deras fartyg, -detta godkändes av fackföreningen. Om nu arbetarna svarar: Intet arbete upptages å något fartyg förrän alla skeppskompanierna godkännt prislistan, så är jag övertygad om att dessa kompanier som voro villiga att skriva under, hade tvingat de övriga till eftergift, särskildt å de voro de ledande inom den större skeppsfarten från San Francisco.

Sträjken är nu avblåst efter att ha pågått i 9 dagar och till seger för arbetarna som det så vackert heter. Men, har sträjken tillförsäkrat alla föreningsmedlemmar rätten till arbete? "Nej!" Systemet är detsamma som förut, en tredjedel är i arbete och två tredjedel får hänga runt dockorna utan att kunna bli i tillfälle att förtjäna till "coffee" och förveckor. Medlemsiffran inom stuveriarbetarfackföreningen här i San Francisco uppgår till omkring 4,000 och av dessa är 1,000 i arbete. För att kunna bli i tillfälle att arbeta inom nämnda branch måste man vara en hund som kryper för basen och litet emellanåt består ett glas på honom eller hans hejdukar, om icke, är du utan arbete på dockan. Jag vet personer som arbetat en hel natt å ett fartyg och på morgonen övergått till ett annat samt arbetat hela dagen, för att när kvällen

Organisation--- ledtråden i utvecklingen

(Forts. fr. föreg. n:r.)

1873 kom Amerikas första industriella ekonomiska kris (panic) och med denna försvunno nästan alla organisationer, enär de flesta av deras medlemmar kastades på gatan arbetslösa.

Förhållandena blevo allt mera olidliga, stämningen bland arbetarna bitter, och då Pennsylvania järnvägsbolag på nyåret 1877 meddelade, att daglönerna skulle bli reducerade med 10 proc. och andra järnvägsbolag förklarade sig ännu följa Pennsylvania-bo-

kommer återgå till det fartyg han arbetat på föregående natt. Att du ej somnar sköter basen om. Ja, jag har sett huru basarna t. o. m. använda handgripligheter på föreningsmedlemmar utan någon protest, vare sig från individer eller föreningen. Arbetarna inkallas till arbete 10 min. före tiden på morgonen, detsamma efter middagen och avblåses 10 min. efter tiden på kvällen, allt utan protest, annat än ibland individuellt, dock ej så basen hör det.

Arbetsreglerna från föreningen säger, att ej mer än sex säckar cement får läggas å säckkärran för en man, men basen tvingar dem att pålägga 9, ej mer än 18 å två-manskärra, men basarna fördrå 24. Allt detta sker utan protest, och intet har gjorts för att ändra dessa missförhållanden med sträjken. Alltså: vad har de vunnit med sträjken? Ej annat än betalt för vad de hade att fordra för de 30 min. som de arbetade övertid.

Härmed får jag meddela att I. W. W. ej tagit någon ledning av sträjken, ty den transportarbetaravd. som fanns här för två år tillbaka är nedlagd och försök som gjordes för ett par månader sedan att återupptaga densamma misslyckades, ty ännu har arbetarna ej lärt sig att gå, de krypa sina knän blodiga, under det mästarens knutpiska dansar över deras ryggrad.

Kamrater, ni som ännu ej äro organiserade, organisera eder, ty det stundar vargattider för arbetarklassen och det är bättre att förekomma, än förekommas.

Med revolutionär hälsning och handslag,

G. W. Lundberg.
San Francisco, Calif.

(Ett senare meddelande)

Efter det hamnarbetarna uppgjort sin strid gingo de till arbetet och lämnade sina sympatistridande kamrater, brädgårdsarbetarna, i sticket. Det är ett beklagligt tilltag detta, ett bevis på ingrodd slavkänsla och slavmoral.

Detta, såväl som andra liknande tilltag är typiskt för A. F. of L., som aldrig har upplyst sina medlemmar om klass-solidaritetsens viktiga bud. Det ger vid handen, att en av de viktigaste punkterna på vårt program är, att predika klasssolidarit. En upplyst solidarisk arbetarklass är den seg-rande i alla strider.

lagets exempel, så vart det slut med arbetarnas tålmod och för första gången framstår hos dem tanken på en omfattande sträjka.

Men då ingen organisation fanns till att förklara sträjken utbrött blev där heller inget system för en allmän revolt satt i scen. Och på dagen då lönereduceringen träder i kraft finna vi arbetarna böja sig under slaget utan revolt.

Emellertid, på sommaren, i juli, då ett tåg rullar in på bangården i Martinsburg, W. Va., lämnar personalen tåget, förklarande att de äro på sträjka, inseende det vara bättre att svälta i sysselloshet än att både arbeta och svälta. Då de gingo ut från bangården förerade sig alla de andra arbetarna med dem.

Sträjken spred sig hastigt till New York, Philadelphia m. fl. platser. 3 dagar senare var flera andra industrier infattande. Den grep omkring sig hastigt, förlamade transportsystemet, fabriker och gruvor m. m. Det artade sig nära nog till en generalsträjka.

Nu var det som "milisen" för första gången blev använd för att skjuta på sträjkanter arbetare i strid mot kapitalet. Då ingen organiserad plan eller organisation kraftig nog att stå emot fanns, så lyckades det kapitalismen att medelst "milisen" kuva de sträjkanter till underkastelse. Sträjken dränktes i arbetarblod och måste arbetarna återgå efter förhållanden dikterade av arbetsgivarna. Men det var denna strid som visade dem organisationens nödvändighet, därest de ej ville sjunka till en nivå värre än någonsin i historien. De kände med sig att hade de varit väl organiserade hade striden vunnits.

En annan viktig faktor som väckte arbetarna till eftertanke, spelade in efter det striden förlorats; nämligen arbetsintensitetens uppdrivande till det yttersta. De tvingades att forcera arbetet. Följden var att om morgnarna stodo skaror av arbetslösa utanför fabriksportarna och bådo om arbete. Kunde de, inne i fabriken ej hinna upp till den erforderliga hastigheten, blevo de avskedade och ersatta av de utanför porten väntande arbetslösa.

Det var denna permanenta arbetslösa armé arbetarna började frukta mera än milisen, som sköt på dem, ifall sträjka skulle utbryta.

Huru väl arbetarna togo lärdomar av alla dessa händelser visar också de påföljande årens organisations- och upplysningsarbete. Några få år efter framträder en ganska kraftig organisation "Knights of Labor" (arbetets ridare) på arenan. En organisation, som för sin tid var klassmedveten. Dess medlemsantal uppgick 1886 till 700,000.

Denna organisation lade stor vikt vid förkortandet av arbetsdagen, utförde ett storslaget organisationsarbete, utgav tidningar, tryckte agitationsbroschyrer, höll offentliga möten etc. 1sta maj 1886 var satt som dagen då arbetarna i världiga demonstrationer skulle visa att de fordrade 8-tim-

mars arbetsdag, för vilket de vid denna tid också voro på sträjka. Det nära nog resulterade i en generalsträjka liknande 1877, men genom ett schackdrag från bourgeoismen med polisen i spetsen framprovocerades ett upplopp i Chicago, det s. k. anarkistupploppet vid Haymarket den 4 maj; det var icke ett anarkistupplopp utan ett polisupplopp. 8-timmarsrörelsen såväl som K. of L. dog så gott som genom Haymarket-händelsen. Man kan säga att den dog på schavotten.

Så framträder A. F. of L., vilken organisation egentligen redan existerat i 5 år sedan 1881. Vi skola ej uppehålla oss länge med denna organisation, men vi måste erkänna att den gjort mycket för sina medlemmar. Såsom organisation betraktad har den varit ett led i utvecklingen liksom alla andra föregående organisationer. Men dess principer att organisera, dess metoder och medel äro numera för gamla och otidsenliga. Utvecklingen har gått förbi dem och det ser ut som om de bestämt tänkt att ignorera densamma, enär de ej kunna få klart för sig att betrakta industrien såsom ett sammanhängande helt och organisera i motsvarighet härtill.

Vi veta ju, att genom införandet av nyare och modärare maskiner reduceras yrken och yrkes-skilligheten till ett minimum och sålunda ställa arbetare inom industrien på samma nivå. Varför då, som A. F. of L. gör, specialisera fackföreningarna i så många fack som möjligt? Fackautonomi är A. F. of L:s principer. Den har många olika fackföreningar inom samma industri, föreningar, vilka ej ha det minsta solidaritetens band sins emellan. På grund av sina bindande avtal, som utlöpa vid olika tider förekommer mycket ofta organiserat sträjkbryteri mellan dessa olika fackföreningar.

Vi ha således funnit, att all utveckling i naturen och bland människor, är byggd på samman-slutning och organisation. Organisation är den röda tråd som går igenom all utveckling. Organisation har alltid varit nödvändig. Men allt efter som den ena eller andra har stelnat i formen och ej längre hunnit följa med och tillvaratagit uppstådda anspråk, så har alltid en nyare form av organisation uppstått. På så sätt gå vi uppåt och framåt i utvecklingen; den ena samhällsformen avlösande den andra och den ena organisationen också avlösande den andra. I dag stå vi inför samma företeelse, där de gamla organisationerna ej längre äro tidsenliga eller förmå föra arbetarna till seger. Vi stå vid en milstolpe, där de gamla organisationerna ha tröttnat utmed vägen. Komna dit skola vi inte upphäva oss och tänka att utvecklingen tagit någon annan riktning, så att organisation ej är av nöden mera.

På de senaste 40 åren har över hela världen arbetarna samman-slutit sig i organisationer. De ha haft många och hårda strider att (Forts. å sida 3.)

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Pre-numeration price: Helt år 50 cents. Lösnummer 5 cents. Återförsäliare redovisa med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utges av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

29

Organiserat sträjkbryteri.

A. F. of L:s gamla princip är lika ny varje dag, aldrig lära de av erfarenheten.

I Minneapolis har nämligen en sträjk bland "the teamsters och truckdrivers" gått av stapeln och naturligtvis på grund av A. F. of L:s utgamla stridsmetoder och arbetarnas stora okunnighet om klasskamp förlorats.

Organiseringen gick utmärkt, förhållandena voro av sådan art, att de förmigen strömmade till organisationen.

Dagen kom när sträjken förklarades genom påsättning av "union button".

Kapitalet, sin vana trogen, anskaffade sträjkbrytare och beväpnade "tugs" och en del av arbetet försiggick, dock av ytterst ringa betydelse med den oorganiserade styrkan, men väl mycket mera med organiserade arbetare.

Hela sträjken från början var att få föreningsrätten erkänd, några av komp. erkände utan vidare denna rätt och "unionmännen" arbetade under det att en del sträjkade. Undertecknad hade tillfälle att tala med den stridande gruppen, dessa trodde att sträjken kunde vinnas endast genom att sitta runt och ha armarna korslagda. Ledarna hade naturligtvis tagit entreprenad på sträjken och de andra följde orders. Omsider lyckades det att få "The truck drivers" organiserade och en del gingo ut på sträjk efter det de hade gjort allt väl i ordning för "Mr. boss."

Murare och plasters sympatiserade och gävo ekonomiskt stöd under det att de arbetade på platser där "scab teamsters" transporterade materialet.

Försök gjordes att få is- och mjölkutkörare med ut i striden, men dessa hade ej lust att hjälpa sina stridande kamrater, vilket samtidigt blivit deras egen hjälp. Sträjken är givetvis förlorad och många av de sträjkande ha på nåd gått tillbaka till arbetet och tro att arbetarklassen numera är absolut maktlös gent emot kapitalet. Detta är givetvis en alldeles grundfalsk uppfattning. Vad som sträjken dock har lärt arbetarna är, att det duger ej för en liten grupp i ett eller annat yrke att bestrida det på grund av lika ekonomiska inträsen väl organiserade kapitalet, att det ej är den despotiske ledaren som har inflytande på striden i sin helhet, till förmån för de stridande, utan tvärt om, att (och det viktigaste av allt) det är mål- och klassmedvetenheten som är det huvudsakligaste av allt, ty så snart som de bliva det, blir det tydligt för dem att den enda form för organisation är Industriell och stridsmetod Direkt aktion, detta i de mest och bäst utvecklade former.

Den gamla sträjken, de korslagda armarnas strid, är numera absolut oduglig mot det blodtörstiga kapitalet. Arbetare över hela landet, bered eder till strid, ty det stundar vargatider, men glömmen ej att utrusta eder med intelligensens

Fordringar för livs uppehåll och utveckling.

(Forts. från föregående nummer av Carl Ahlteen.)

Man kan under inga villkor rättvist behandla detta ämne utan att våra s. k. ledare vädra decentralisationsiden som den dominerande. Tala om decentralisation och genast väcker detta ont blod. Man ropar förädel och dylikt, alldeles så som en kristen präst ropar på helvete åt den som förnekar den allgode gudens existens.

Den senare har nu en gång för alla tagit monopol på de kristna människornas rätt att tänka, så för hans del är det tydligt att ju okunnigare om lagen för livet människorna äro desto lyckligare är han eller de (prästerna).

Nu återstår att fråga: vad är det som gör att några av de ledande inom organisationen uppträdd på ett liknande sätt. Ha även de monopol på en rörelse, arbetarrörelsen? De ha det i de äldre organisationerna sådana som A. F. of L. här, samt de gamla fackföreningarna i Europa. Vi klandra detta, vilket är mycket berättigt, men låt oss själva utvärdera hur vi skilja oss från dem.

Det återstår att döma dem i våra egna leder, som för närvarande ha sig anförtrött ett uppdrag lika hårt, om de mera ropa på kätarbålet för den som vågar diskutera organisationsprinciper, som vi dömma andra som försöka sätta sin person över vår och göra sin vilja till vår lag. Ingen kan väl i detta fall ärligt avgöra vilken form för organisering som passar bäst: centralistisk eller decentralistisk på annat sätt än att studera de nuvarande formerna för samhälleligt liv. Ett kan dock bestämt sägas vad beträffar såväl organisationer som allt annat organiskt liv, det nämligen: då allt i universum är underkastat förändringens lag är det otänkbart att organisationer skola i framtiden kunna existera och vara med sin tid om de hålla på de gamla formerna.

Det fanns en tid ej så långt avlägsen, i industrialismens barndom s. a. säga, då den centralistiska formen för organisering passerade in med sin tid på grund av den centralistiska produktionsättet, kännetecknande just denna tidsålder (industrialismens barndom). En liten blick på vårt nuvarande industrisamhälle ger först vid handen att allting utvecklas ytterst hastigt, andra; hur samhallets centralistiska produktions- och distributionsätt är färdigt att helt gå ur sin tid, endast lämnande efter sig som minne; fatigkvarteren i de större städerna, samt den centralistiska organisationsprincipen i några trögtänkta hjärnor.

Att ej ändra form under en tid av 10—15 år menas med de hastiga förändringar som kännetecknar vår tid, att vara så många år efter sin tid. Det centralistiska produktionsättet passar förnämligast in där småindustri eller hantverk existerar, enär de överhuvud kan mycket väl övervaka det hela.

Men hur skall det vara möjligt för t. ex. Carnegie att övervaka all produktion och distribution som försiggår inom ståltrustens ram, eller J. D. Rockefeller inom ramen av oljetrusten o. s. v.

Detta ha t. ex. J. D. R. och Carnegie allt för väl insett och de ha inrättat sina affärer efter ti-

starka vapen och uppträd själv som striden gällde ditt bästa endast och när varje målmedveten arbetare gör så, kommer det sig fullt naturligt att strida med och för varandra.

En målmedveten arbetarklass lösen blir alltid:

En orätt mot en är en orätt mot alla.

Carl Ahlteen.

dens gällande krav, vilket resulterat i att de äro en makt värd att räkna med, så länge slavmoralen sitter kvar i arbetarnas huvuden. För det oinvidiga ögat synes intet av vikt försiggå i och med de dagliga striderna, men vi kunna summera upp en hel del iakttagelser och det ger vid handen stora förändringar.

Så t. ex. för ej allt för lång tid tillbaka uppträdde en fabriksägare mot den andre och stridde om små fördelar och vinster på en beställning genom att underbjuda honom. Nu däremot arbetas upp en kundkrets och denna utsages av en och samme gång efter annan, i ytterst få fall konkurrera kapitalisterna med varandra i form av prissänkning. Inom alla viktigare grenar av industrien där förut existerade tusentals av småmästare, finnes numera en enda — trusten. Tag ex ståltrusten! För en 30- a 40-tal år sedan börjades helt försiktiga små industriella anläggningar av A. Carnegie. Om han skulle inlagt sin verksamhet på centralistisk basis hade han måst begränsa sitt produktionsområde till någon av de större amerikanska industristäderna, exempelvis New York för att själv kunna övervaka det hela.

Hade han anlagt flere fabriker på olika platser i Amerika hade han genast skridit ifrån den centralistiska principen, enär han måst överlämna ledningen av en del fabriker åt någon annan. Nu för att se hur otidsenligt det skulle vara att upprätta industrier på centralistisk verksamhetsgrund bör vi fråga oss själva: vore det möjligt för en industri av sådan vittomfattande art som den ståltrusten i dag driver, att omfatta och kontrollera världsmarknaden, om den skulle inskränkas till ett område sådant som t. ex. staden New York. Staten Pennsylvania eller U. S. A. med en man som den ende kontrollerande? Svaret blir givetvis nej! Detta har också föregångarna till de nu existerande trusterna insett och därför lagt grunden till en decentralistisk verksamhet, vilket åstadkommer eller rättare bildar centralistisk makt.

Vi se hur det hela arbetar om vi betraktar bilden av en drage med ett oändligt antal sugrör utgående från en kropp sugande näring från alla håll och tillförande näringen till den gemensamma kroppen.

Alla smärre maskinfabriker med ytterst få undantag äro medlemmar av trusten, alla utföra var och en sitt arbete, leda var och en sin del av de respektive fabriker. De två enda sammanhållande faktorerna äro klassbegreppet och profitbegäret.

De äro alla fullt medvetna om att de utgöra en klass för sig själva, likaså medvetna om skyldighet mot klassbröder samt medvetna om slavarnas okunnighet och svaga sidor.

Alla äro de lika besjälade, nämligen att klå arbetarklassen in på bara benen.

Att rikta en strid mot en av dessa sugrör (en eller flera små fabriker) menas knappast något till det stora odjuret, vars sugrör sträcka sig från pol till pol och från hav till hav.

En arbetargrupp är sysselsatt i Kina, en annan i Europa, en tredje i U. S. A. o. s. v., alla utföra omkring samma arbete för samma mästare. Om nu en av dessa grupper skulle strida mot denne mästare, behöfve han ej annat än att taga sina beställningar från den andra platsen där hans arbete utföres. Samma förhållande råder inom ett stort antal av de andra moderna industri-

(Forts. å sid. 3.)

MEDDELANDE.

Fortsättningen del 2 av artikelserien I. W. W. och den revolutionära Syndikalismen måste på grund av kamrat Ragnar Johanssons sjukdom utebliva till nästa nummer då vi hoppas på att få densamma. Red.

ALLARM

I rustningsivern

Av Walfrid Engdahl.

I tidningarna skrives nu så mycket om den äkta "Amerikanismen", att det driver oss till åkvel. Det är ett lockande bete på lömska kroken, på vilken oreflekterande män och kvinnor fångas av durkdrivna politiska fiskare. Mäst äro fraserne sökta och begagnade av dessa lyckosökare, vars enda mål är att kravla sig upp till personlig glans på andras skuldror. De inbilla folket att de ha höga och ädla motiv, ehuru de i själva verket endast tänka på äran, en tvekydig ära i sanning, samt på de höga lönerna.

De ge folket fan och Amerika med, bara de se en cent att vinna, då axla de upp sig och rynka ögonbrynen, då tala de stora färdord om republikanism, demokrati och det där, om patriotism, frihet och försvar. De ha skriat om våra fosterland, och vi ha svarat att vi inga ägt, men vårt svar har drunknat bland deras högljud da sorl.

Ej är svärdet nyckeln till friheten och icke heller är politiken det. Om ock vid svärdet klibbar blod är dock politiken mera farlig för oss.

Finnes någonting mer ruttet än politik och finnes något kråk så äckligt som en skrävlade politiker där han står på talarstolen, ideligen smickrande sig själv, under det att alla andra klandras, och giver stora löften för att i nästa ögonblick bryta dem alla sammans?

Det är ett arbete vilket oftast utföres bakom lykta dörrar, som söker mörkret och de fala bestickningarna för sina gärningar. Hur söker det ej de viljelösa stackarna, panningjägarna, som kan förmas göra allt för det glänsande guld. Men ibland måste de snygga politiska jobbarna gå ned till folket, de gå alltid ned till folket, och då uppfinna de granna ord och fraser och då haspla de smidiga tungorna på ett övertygande sätt den ena hjärtskärande lögnen efter den andra. Och den raffinerade lögnen och den stora dumheten äras, förhöjes och kommenteras i dagspräsen. Se t. ex. senator Knute Nelsons berömda uttalanden i försvarsfrågan. Vad var det annat än blå dunst, lögn och humbug!

I den nu pågående valkampanjen köres ideligen med preparationsfrågan, och vi ha hört oss sjuka på den sedan år tillbaka. Samma ord upprepas av talare efter talare, och den brett grinande Roosevelt citeras, då inte den heliga bibeln användes. Intet originellt, intet som är individuellt, allt blott fonografiskt automatiskt.

Vad menas med politik? Det menas slug och listig samhällslära. Hur skulle goda frukter kunna belamra grenarna på ett så dåligt träd! Vi känna till dess list och dess skändliga historia och likaväl ha vi ej upphört tro på eländet, utan kastar oss beredvilligt i dess våld.

Försvarsfrågans elittrupp består av de intresserade trustmaginaterna, en grupp av denna bestuckna kongressmän. Det är ett snyggt sällskap, som bakom låsta dörrar underhandla om lämpligaste sättet att röva de hårt förvärvade slantarna från samma folk, som frambrakt deras rikedom och själva valt kongressmännen att bevaka sina intressen. Alla försvarsskrävlare vilja rov och ingenting annat.

Låt oss ett ögonblick följa deras logik. De slå för sig med sina fina vita händer om blott det tyska militärväsendet nämnes, utan att tänka på att deras eget är det kostsammaste i hela världen. De hata Tyskland därför att tyskarna voro beredda, och styrka den meningen, att just detta brakte det stora kriget, och dock likväl vilja de samtidigt upprätta ett militärsystem överglänsande allt vad världen hittills sett.

Ämna de kliva in sedan Europa ligger utmattat och erövra det?

De tre olika syftemålen, vilka ligger till grund för det hela döljas mycket omsorgsfullt. Ibland sticker dock den månghåvade hydran upp sina huvuden och vi känna igen dem vartenda ett. De vill erövra; de vill krossa arbetarstriderna; men först och sist: de vilja tjäna pengar.

De oerhörda förtjänster som förtjänas på försäljning av pansarplåt, kol, stål och ammunition, och den industri som uppblomstrar i och med en utvidgad militarism, är den fundamentala faktorn för krigsberedningen. De tänka ej på något speciellt land, hela jorden är deras, de äro vävda tillsammans i ett internationellt band med intressen att bevaka och profit att inbringa överallt. Ammunitionsbolagen här hålla aktier i betydande skala i de olika europeiska bolagen. Och så är det ställt i Europa, att goda engelska medborgare göra vapen för tyskarna och dessa i sin tur göra vapen åt engelsmännen. Deras patriotism är sken och gäller endast i valovationer, bordstal och i tidningarna.

De amerikanska vapenfabrikörerna ha gjort vapen och understundom sålt dem till främmande nationer för halva priset mot vad de sålt dem här. När Amerika någon gång varit i fara, som under spansk-amerikanska kriget, har ockrats på landets situationer och priserna höjts enormt.

Det är denna sorts patriotism de äro besjälade av våra ärade panningeherrar. Vågar man säga det vara detta koppel av intresserade, som med falska rykten och rapporter lyckats få nationerna rusta och folken att skjuta ihjäl varandra och göda marken med sitt blod. Krig är för dem oerhörda pänningskördar och andras nöd ger dem glänsande utsikter. De försöka skjuta ansvaret ifrån sig, men det skall falla förkrossande tungt på deras skuldror den dag då sanningen kommit fram.

Genom undersökningar och experiment har det utrönt, att staten själv kan tillvärka pansarplåt, båtar, uniformer, vapen och f. ö. allt vad till krigsrustning hör för 50 proc. billigare än vad de köpas för. Varför tillvärkar inte staten dem då? Varför beslutar inte kongressen upphöra med rekvisitionerna från privata företag och upprättar egna fabriker? Den som icke ser svaret, han är blind! Alla kongressmän veta det, och ehuru deras egentliga och ursprungliga plikt är att bevaka tolkets intressen, vilja de ständigt öka krigsbudgeten och kasta de fabulösa summorna i privatpersoners fickor. Ej mindre än 250,000,000 dollars går till amerikansk rustning varje år. 1912 steg summan upp till 444 milj., nästan 69 proc. av hela landets inkomst. Finnes då värligen skäl att resa omkring och klaga? Ja de finnas, men från arbetarna, vilka hela tiden på bedrägligaste sätt pungslagits.

De stora summorna lockar giriga själar till vilken nedslig handling som helst! Vad betyda miljoner människors liv i de stenhårda affärsmännens sinnen. Guldbegäret fräter känslorna i deras hjärtan tills inga mera finnas. De se den glänsande metallen och höra klangen därutav, men se ej den stigande nöden och höra ej de fattiga barnens rop efter kläder och mat. De offra sig ej för sitt land, det är landet och folket som offrar sig för dem.

För de medel militarismen krävt, under de sista 10 åren, kunde de mest moderna tegellagda vägar läggas med hundra mils mellanrum gående från norr till söder och från öster till väster, över hela Amerika. Å andra sidan kunde varje familj få sig det nättaste hem och varje barn den bästa uppfostran. Men hemmen, uppfostran och uppbyggandets välsignelse kastas åt sidan där

krigsfantasterna draga fram. De visa oss ett hem, och det är kasärnen; de giv oss en uppfostran, och det är att bli mördare; och de visa oss på allt vad vi med blod och svett uppbyggt och manna oss att riva det, som det härjas och rives nu i Europa. Det är det lömska mordets och förstörelsens apostlar och det vore tusen gånger bättre att deras tungor tystades än att låta dem sprida sitt farliga gift.

Vi ha klagat över de höjda levnadsomständigheterna, hur allting fördyrats, utan att veta vari orsaken består. Hur många arbetare vet, att priserna på mat och kläder stigit i proportion till rustningsomkostnaderna. Men det göra de, och sedan det finnes så många fattiga på varje rik är det lätt att gissa vilka underhålla landets uniformerade mördarhord. "De få tjäna, men "de många" få bära alla rustningens obeskrivliga lidanden.

De fredliga amerikanerna klaga över tyska militärväsendet, dock, deras eget kostar i årlig underhållning över 50 miljoner dollars mer, ehuru Tysklands armé är 8 gånger större än den amerikanska. Det häntyder på Amerikas underlägsna administrationsförmåga och på dess större och oförskämdare slösaktighet i handhavandet av nationens medel — men det häntyder även på arbetarnas monumentala dumhet.

De allenast har medlet i sin hand att spränga denna skändliga trafik, men ännu låta de narra sig av de fina orden och de långt eftersökta fraserne. De rusa blint mot förnedring, förtryck och död och borde målmedvetet sträva mot frihet, förhöjning och liv.

Vi få ej glömma militarismen i vår agitation, icke nu, då rustningsivern bedrives vansinnigast. Det är nödvändigt att någon kyler av de heta pannorna. Må det bli vi, som samlat oss under de tre fruktade bokstäverna. Låt oss visa dem, att då de tro sig vara närmast sitt skändliga mål de i verkligheten skola vara längst borta därifrån.

Varför göra vi kanoner; varför transporter vi dem? Varför ladda och varför avfyra vi dem? Varför smida vapnen, så de passa förtryckarnas hand, då de lika lätt kunde smidas för oss själva. Alla samhällets vägar gå mot arbetarens fall, visarna peka nedåt. När skola vi vilja nya visare och nya vägar?

BREVLÄDA.

Kamrat L. Forslund. Din dikt var humoristisk, vi hålla den till något tillfälle; välkommen åter.

* * *

Kamr. H. Allard. Det lyckades oss ej att bereda plats i det första numret, nu är det bra sent, men den skall införas när den tiden kommer den är skriven för. Välkommen åter!

* * *

Kamr. V. Strandberg. Tack för din goda vilja, vi kunna ej använda den, dock välkommen åter.

* * *

ROCKFORDS-KAMRATER.

Vi ha hållit tidningen till den 23 i avväntan å artiklar från eder, men vi ha ej fått någon.

Till Allarms medarbetare landet runt.

Kommen alltid ihåg att sända edra manuskript i god tid, så att vi få dem helst före den 15:de men ej senare än den 20:de i varje månad, om ni önskar få dem införda i påföljande nummer. Tidningen måste gå i press senast den 20:de för att hinna till alla platser i god tid. Red.

Organisering ledtråden i utvecklingen.

(Forts. från sidan 1.)

utkämpa, hårt och långvarigt har det varit att stödja kamrater i strid för bättre förhållanden, eller för föreningsrätten. Med beundran blicka vi tillbaka på allt vad som utförts, på den stroslag-na solidaritet som så ofta varit rådande. Huru de understött varandra och delat med varandra sin sista brödbit, hellre än att bli förräddare. Huru socialistiska föreningar och organisationer kämpat, givit ut tidningar, broschyrer, flygblad och böcker. Tidningsbuntar ha sålts, uppföringar ha gjorts under alla former. Låt oss medgiva att alla denna resultat åstadkommit genom organisation och solidaritet.

Men allt vad som utträttats — under aldrig så svåra strider och uppföringar — organisationer och organisationsorgan måste dock omformas och omläggas igen. De, som på grund av sin "ortodoxism" ej vilja gå med på detta, de måste helt enkelt gå under, ty nya måste uppstå.

Det nyare och modärare industrisamhälle vi nu leva i, kan på grund av maskinteknikens framsteg uppehålla driften med färre och färre arbetare och ändå erhålla större och större profit för varje år. Inom alla industrigrenar försiggår samma utveckling och den logiska följden härav är flera och ännu flera arbetslösa.

Stående inför detta faktum är enda räddningen för proletariatet att sammansluta sig, starkare än någonsin förr. Vi behöva san- nerligen inga historici eller vetenskapsmän att säga oss detta, ty vi ha ju den nakna verkligheten, livet självt, som visar oss detta. Aldrig har arbetarna varit i större behov av kraftiga organisationer än vad de äro just nu.

Vi måste organisera oss och hålla tillsammans, så att vi bli maktiga att besegra den klass av människor, som i dag, på grund av sin sammanhållning, i styrka överträffar arbetarklassen, i annat fall går arbetarklassen sin undergång till mötes i form av fullständig livenskap och slaveri.

Lönearbetets tidevarv, som ju skulle vara en friare form av slaveri, har kommit dithän, att det inte är någon friare form. Varför? Därför att lönearbetaren ej kan gå till arbete då han så önskar.

Härutav och vad vi förut framhållit om samhällets industriella utveckling, är det som vi säga: att vi nått den utvecklingsfas eller milstolpe utmed utvecklingens väg, då andra former, bättre utvecklade solidaritet och kraftigare samt mera aggressiva organisationer och stridsmedel måste användas, mellan denna och nästa fas.

Därför har I. W. W. eller Syndikalismen uppstått, såsom en naturlig följd av samhällsutvecklingen. Den är här av ekonomisk nödvändighet. Tack vare fram-synta arbetare, med ryggrad, självbevarelsedrift och ansvarskänsla för den kommande generationen. Tack vare arbetare med människovärdet ännu kvar i bröstet och med organisationsiden kvar ha vi I. W. W. i fältet sedan 1905.

Genom moderna maskiner producerar arbetaren över 20 gånger mera nu än för 100 år tillbaka. Genom maskinteknikens framgång borttages yrken. "Råmaterial" passas in i ena ändan av en stor invecklad maskin, och kommer ut färdiggjord och av finast kvalitet i den andra. Ingen kan i dag säga, "jag gjorde detta, jag gjorde det där." Allt är industrialiserat och dominerat av den andra klassen. Arbetarna förtjåna sitt torra bröd såsom automater vid maskinerna i kapitalets tjänst; det fordras icke mycket tankeverksamhet, endast automatiska handgrepp.

En längre tid såg arbetaren

maskinen som sin fiende, emedan det var denna som jagade honom arbetslös på gatan. Nu har han emellertid klart för sig, att om han kan erövra maskinen ifrån den självtagna s. k. ägaren, så kan hans framtida liv och lycka bli så mycket mera fullständigt, just genom den allproducerande maskinen i sin ägo. Arbetaren begränsar inte längre sin forna ägendom — sitt yrke — ty maskinen ersätter ju detta. Och då han erövrar maskinen, som ersätter hans yrke, är han också räddad ur såväl slaveri som hans forna hårda arbete och långa arbetstid. Han ser tydligt nu att det inte är maskinen, utan den självtagna ägaren, privatkapitalismen, som håller honom i förtryck. Maskinen måste erövras och den myckenhet som produceras användas för producenternas eget bästa.

Här är endast en stor producerande klass, och det är såsom klass de måste erövra maskinen eller produktionsmedlen, om de vill tänka att lyckas. Därför är enda och effektiva sättet att organisera sig vid maskinen på arbetsplatserna, ty det är just där fienden — privatkapitalismen den självtagna ägaren — är belägen. En organisation d. v. s. en klasskamporganisation fungerar heller icke på någon annan plats än arbetsplatsen, ty just där är det som striden står och kommer att stå.

I denna strid ställer maskinen sig till arbetarens förfogande; maskinen upphör att producera när hälsat arbetaren säger så, "och på så sätt gå de så att säga hand i hand, tills arbetaren som klass genom sina organisationer och obrottsliga solidaritet, slutligen står som segrare över maskinen och den forna parasitklassen."

Striden är huvudsakligen en klassstrid och av ekonomisk natur — ej politisk. I det nuvarande klassamhället hämtar staten och privatkapitalismen sin makt från den ekonomiska makt denna klass besitter. Alltså, det är ekonomisk makt som står emot proletariatet, varför detta måste fram-skrapa och utveckla just ekonomisk makt. Och då arbetarklassen, genom sina ekonomiska organisationer, slutligen erövrar produktionsmedlen och således upphävt profitsystemet, är den nu dominerande klassen besegrad. — Den starkaste, den för utveckling och mänsklig samlevnad bäst lämpliga organisationen och klassen — arbetarklassen — är den överlevande, och samhällsordningen försiggår. Mänskligheten har då hunnit till sin nästa utvecklingsfas eller milstolpe.

Det skedde genom organisation och solidaritet.

Organisation är den röda tråden genom all utveckling.

Organisation är den ledtråd mänskligheten måste följa för vidare utveckling.

E. Mattson.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetarklassen och arbetsgivareklassen har ingenting gemensamt. Det kan inte bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbärande, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, taget jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetsgivareklassens allt växande makt. Yrkesföreningarna åstadkommit ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgräva de andra under lönestrider. Därför måste yrkesföreningarna arbetarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetarklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrierna, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en strejk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valparaket: "En god betaltning för ett gott dagsverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära: "ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbäsa vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

"Slösa ej bort er tid på sociala frågor. Den fattiges fel är att han är så fattig, och den rikes fel är att han är så obehövlig."

George Bernhard Shaw.

Militarismens lag eller Bismarcks tolkning av tio Guds bud.

Den store järn- och blodkanslären förkunnade en gång i tyska riksdagen med kraft och övertygelse: Vi tyskar frukta gud och ingen mer! — en fras, som blev ett kärt och dyrbart ordsspråk för alla rättrogna söner av Das grosse Vaterland. De misstroga — för att icke säga otroga — sönerna sågo på saken med andra ögon. En diktare roade sig med att se hur denna äktyska gudsfrukta i den Bismarckska stilen tog sig ut i världligheten; han gjorde det i form av en budordstolkning, som han låter Bismarck hålla för militärerna. Det är sålunda Bismarck, som nu talar:

I första budet tyckes Herren mena att han vill dyrkas högst, ja han allena.

Det budet vill jag för soldaten tyda på detta sätt: Du skall kommandot lyda blint vad det gäller. Tycker du dig finna en given order syndig, så besinna, att när du blivit klädd i vapenskrud, då är din överordnade din gud!

Det andra budet föreskriver att ej med Herrens namn du missbruk driver.

Det budet är nog bra, men det är viktigt att ej man iakttar det så försiktigt, att man försummar taga Gud i munnen.

När någon fördel därmed kan bli vunnin.

Så göra alltid vissa diplomater, när folken uti tvänne kristna stater man önskar egga emot varandra, så vore det i högsta grad att klandra om folkens ledare ej sökte ställa det så att kampen kunde påstås gälla ej timlig vinning blott, men Herrens.

För religionen skall man vörndnad bära, och fromt försäkra folken: "på vår sida, för visso Herran Zebaoth skall strida. Det gör effekt och håri skall soldaten ta föredöme utav diplomaten.

"Framåt i Herrans namn!" med detta skri Han gör för Gudi tack sitt raseri.

Så hava vi det tredje bud i lagen, som bjuder oss att helga vilodagen. I fält försummas detta budet sällan — om ej det kommer någonting emellan.

Där firas vilodagen riktigt präktigt och aldrig ljuda psalmerna så mäktigt som där vid regementsmusik och trummor.

Det låter annat än när gamla gum-mor mer gudsnådligt till en pipig orgel gnälla och måste tydligtvis för Herren gälla långt mer. Han ser med särskilt välbegag

hur militären firar vilodag. Men sabbatsfirandet får inte störa soldaten i hans allvarsamma göra och det kan budet ingalunda mena. Man firar rätt sin gudstjänst ej allena med bön, predikan och koralens toner, nej, härigare sjunges ur kanoner den högstes pris och bättre Herrans dag

ej firas kan än med ett vunnet slag.

Det fjärde budet bjuder Er att hedra föräldrane. Vem menas här med Edra föräldrar?

Krigsbelätt, hela raden: från kajsarn ned till dem, som stå i graden

närmast över Er; det budet vill jag kalla

det ovillkorligaste av dem alla, i detta stycke täl den högstes lag ej någon vrängning, något undantag. Men av soldaten kan ej nog benämnas att far och mor för honom icke finnas i annan mening än den militära.

Hans skyldighet det är belätt ära och ingen annan. Om det kommer deras:

"Den upprorshopen där ska massakreras!"

så får han ingalund häjda schocken om hans civilfar skulle stå i flokken. Med sabeln höjd i brusande galopp framåt att trampa livet ur hans kropp!

Det femte budet — du skall icke dräpa!

är dumt bud, det må ej längre stå och skräpa på våra taylor.

Kajsarn och jag förklara det utstrukt ur guds lag.

Däremot har kajsaren i näder beslutat låta sjätte budet stå där, fast avsevärda svärigheter väljas om man begär att det i fält ska hållas.

När mannen drages från sin hustrus sida ut i fält att slita ont och strida, så är det klart att detta inte leder till främjande av tukt och rena seder. Nog bör man vara trogen mot sin maka,

men om han aldrig kommer hem till baka som väl kan hända — skadar det ej stort

om ett och annat snedsprång han har gjort. Men fastän budet ej så strängt är menat

det är med vissa fördelar förenat att det står kvar. Det skulle minska glansen

av glorian, som omger segerkransen om ej man gör sitt bästa att förtiga att våra hjältar icke endast kriga mot män, med blanka sablar, skarpa skott

men också skända kvinnor litet smält. Man har ock det på goda grunder lastat

att sjunde budet står här oantastat, ty blotta ordet stjäla förolämpar högst otillbörligt våra båda kämpar. Det är ett oblygt och ett straffvärt

hån att varna krigare för stöld och rån. Det har ju med en särskild nåd från ovan

förlänats kriget denna helgongåvan, att kunna rent och obesmittat göra allt det fula, som det råkar att beröra, och så blir stjäla detta fredens lyte, i krig förvandlat till att taga byte.

Och sjunde budet kan sin plats försvara när man har lärt sig att det rätt förklara:

Stjäl ej i fredstid, det förnedrar dig, håll fingrarna i styr tills det blir krig.

Sen heter det: ljug inte på din nästa, utan sök att tyda allting till det bästa! Det budet har du rättighet att lyda, men akta dig att ordet nästa tyda i alltför vidsträckt mening. Politiken bestämmer vem som hör till den rubriken.

När samsjäm med en grannstat blivit bruten

då är hela den motionen utesluten från dem, på vilka detta bud i lagen har sin tillämpning, det är klart som dagen.

Då är din heligaste plikt att söka förtala dem och hatet mot dem öka. Om också sanningen må något lida, så må du icke dra dig för att vrida och vränga på den tills det kommit dit,

att deras sak är svart och vår är vit. Så ha vi ännu tvänne bud att hålla. Dessa buden vissa svärigheter vålla för teoloerna så snart de vilja förklara i vad mån de båda skilja sig från varandra. Detta ger vid handen

att ej man har att söka det som anden har velat säga oss i själva orden: hans mening är förborgad vorden därunder. Hur? Det må de lärde leta.

För krigarn det tillräckligt är att veta, att lustan efter andras hus och drängar

ej syftar på den lust till andras pångar hamnar, fästningar och länder den ädla lust, som krigets låga tänder; ty det kan aldrig vara meningen att Herren har försökt förbjuda den.

Så är det klaggjort vad de tyske mena med deras budet fruka Gud allena. Men även långt utöver Tysklands gränser

har Bismarcks ord, hos andra excellenser uppväckt ett eko i besläktad ton. Det ger sig ut att vara religion.

Några intryck och reflektioner

Det talas och skrivs ganska mycket om hur upplysningen har lyckats sönderriiva vidskepelernas och dogmernas tjocka slöja, som ligger över land och folk och särskildt över de bredare lagren.

Men om man undersöker förhållanden skall man snart finna att det endast är några revor här och där, under det att det på stora stycken ej finnes så mycket som en repa.

Detta gäller särskilt när det blir frågan om religionen. Upplysta och tänkande personer synes vara övertygade om, att tron på en oöfbar bibel, gudar, djävlar och andra möjliga och omöjliga andeväsen äro på upphållningen.

Men detta är om man gör sig omakett att undersöka förhållanden en liten smula, ett ganska stort misstag.

Jag vågar påstå att upplysningen

gen angående dessa ting ute på landsbygden bland de svenska farmarna ej har utträttat någonting av betydendet.

De äro fortfarande i huvudsak samma lättleda, lättlurade och lättrogna individer som för femtio år tillbaka, kännetecknande den svenska allmogen. De trodde

allt som av präster sades, utan att tänka eller reflektera, utan att tvivla eller protestera, kort sagt, de slukade stora som små djävlar utan att blinka.

Detta andliga lyte finnes ännu kvar hos dem sedan de kommit över hit till Amerika, ej att undra på när hela deras bibliotek i vanligaste fall består av en bibel och en psalmbok.

Man kan vara övertygad om, att på varje plats där det finnes några svenskar där finnes också en kyrka och en präst av ena eller andra sorten och ve den som vågar kritisera någon av dessa auktoriteter, han kan vara viss om att på ett eller annat vis veta, "vad hans frid tillhör."

Gör man en jämförelse emellan den svenska allmogen i Sverige och den svenska i Amerika, tror jag den utfaller till den svenskas i Sveriges fördel, d. v. s. i Sverige ha de lyckats genomskåda humbugen bättre än här, tack vare statskyrkan, myndigheterna och ungsocialisterna.

Inga ha som ungsocialisterna spritt upplysning angående religionshumbugen i alla dess former. I tal och skrift ha de varit främst, alltid hänsynslösa, aldrig skonsamma, aldrig trötta.

Myndigheterna ha åtalat och straffat och på så vis väckt nyfikenheten hos massan och dragit uppmärksamheten mot frågan och fått de slöa att tänka.

Till statskyrkan tvingades alla att betala skatt och misstänksamheten började gro uti missnöje och protesterna började komma från alla håll.

Prästerna som hade sin bestämda lön året runt gjorde ej så stora ansträngningar som frimicklarna, vilka hade akord; ju flera själar ju större lön. Konkurrens uppstod mellan stats- och frikyrkorna, till frikyrkornas förmån.

Här i Amerika där allt står under det fria initiativet, skall man ej finna några tråkiga statskyrko- präster eller tomma kyrkor, men i stället så mycket fler nitiska helvetespredikanter och fyllda lokaler, och det sorgligast är att det mesta av denna lokalfyllnad är arbetare, vilkas rätta plats vore i organisationen i stället för bönhuset och vilkas enda medel att skapa sig en bättre tillvaro är maktspråket i stället för bönen.

Detta måste arbetarna lära sig inse så fort som möjligt, ju förr desto bättre. De måste inse religionens skadliga inflytande på arbetarklassen, ty den är skadligare än vad många tro.

Så länge den lär auktoritetsdyrkan och förnösamhet, att "fattiga och rika måste leva tillsammans", "att man skall vara överbeten underdånig och i allt lyda sina herrar, så länge är religionen ett hinder för arbetarklassen och kommer alltid och vid alla tillfällen att sätta krokben för densammes frammarsch. Därför är det nödvändigt för oss att samtidigt

vi måttat ett slag åt kapitalismen, vi då även riktar en kraftig spark åt en av hans förnämsta bundsförvanter religionen.

Loyd Förslund.

Fordringar för livs uppehåll och utveckling.

(Forts. från sidan 2.)

grenarna och alla s. k. affärsmän — människor som leva på "profit" i stället för på lön, ha samma intresse och arbete för samma mål: Mera profit och profitsystemets fortbestånd.

Inga skrivna stadgar finnes ej dem emellan, stort sett, ingen stab

av diktatorer finnes, som befalla dem att göra så eller så, endast det gemensamma intresset samt mål och klassmedvetenheten är deras stadgar.

Hela deras verksamhet är lagd på decentralistisk grund — upp- rättning av en industrigren där behov, råmaterial och för övrigt andra gynnsamma naturliga in- rättningar finnas.

Vid åsynen av detta och med denna demonstrerande fakta för ögonen, åtestår för oss arbetare endast en sak, nämligen att uttröna huruvida det ej vore lika förnuftigt och om det ej skulle lämna efter förhållandena lika goda resultat, om vi arbetare förde vår propaganda så att mål- och klassmedvetenheten dikterade en persons handlingar, att vi i stället för som nu är fallet till punkt och pricka håller oss till en gång i tiden skrivna stadgar, uttrönte huruvida klassens intressen gynnas genom att till punkt och pricka efterleva desamma, eller endast några fås.

Det enda absolut rätta organisationssätt, så långt jag kan se, passar med nutiden, är som följande:

Att på varje arbetsplats av vad sorts dimensioner den än må vara, organisationer bildades under principer som I. W. W. förfäktar — industriell, enär all produktion är industriell: Att på platser där flere lokalavdelningar vore av nöden sådana bildades och hade sitt gemensamma arbete i form av disk. klubbar, för att få fram nya syner på tingen, nya kampmetoder m. m., samt ombesörjde spridningen av litteratur och förde en aggressiv propaganda mot all fördummelse i samhället, upprättade skolor för arbetarbarnen och själva ombesörjde undervisningen. På respektive språk kunde även propagandan och arbetet utföras om det befunes vara lättare, vilket det i många fall är, dock alltid endast för att lättare få massan skolad för sin gemensamma sak.

De viktigaste faktorerna skulle alltid vara, att få arbetarna klass- och målmedvetna i samhället eller om möjligt högre grad än kapitalisterna. Vid tillfälle av strider bleve det upp till samma mål medvetna och systematiskt organiserade arbetarkår att föra striden i samma stil som kapitalet för sina strider.

Om t. ex. en strid utbröte på en plats, skulle det vara upp till denna gruppen att ögonblickligen som striden bröte ut finna ut motståndets styrka och det skulle vara den mest självklara sak för en på de grunder vi nu bildat vår organisation. (En skada till en är en skada till alla), att få på en uppmaning till sympatistider, sådana till stånd, i så utsträckt grad som behovet påkallade.

För ex. i en stad där olika industrier finnas, skulle till stöd för den först stråkande parten, uppmanas att gå ut alla dem som hade de viktigaste funktionerna i samhället t. ex. renhållnings-, belysnings-, vattenverk och transportarbetare. En så omfattande uttryckning skulle försiggå, att samhället stode lamslaget vid första utbrottet.

Koopereringen mellan alla dessa olika avdelningar skulle försiggå medelst i första hand en väl upparbetad press, vars absoluta uppgift skulle vara att behandla i bäst möjliga form nyhetsavd. från världens olika delar — Internationell nyhetsavd. Så en nyhetsavd. för varje plats tillhörande dess respektive distrikt, detta för att tillfredsställa människornas njutningsbehov (behovet efter nyheter) andra: En särskild avdelning för nya upptäckter då det gäller klasskampen — fintliga kampmetoder m. m., samt avdelningar för olika vetenskapliga och filosofiska ämnen, vilka vore det dödsbringande giftet för okunnighet och slaviskhet.

Att bedriva organisationsarbetet på ett sådant sätt vore att

fullfölja I. W. W. vackra program: att bygga upp ett nytt samhälle inom ramen av det gamla.

Här är i korthet de slutsatser jag dragit efter en längre tids studier av samhällets nuvarande ekonomiska sammansättning och arbetarklassens ställning till det samma. Jag har endast utlagt dem till fullkomlig ventilation och fordrar att varje verkligt revolutionärt tänkande arbetare undersöker förhållanden och idén. Jag vet att man från reaktionärt håll kommer att ropa: se där är en ny villolande, han sprider decentralistiska läror, han bör o-skadliggöras så snart som möjligt. Jag vill påpeka att vid detta såväl som vid alla andra föregående tillfällen, har jag sett på klassens bästa enär det menas mitt bästa och ej på några fås.

Kamrater: ni med ungt friskt blod i kroppen, gör edra undersökningar och gå till verket, strid med heta, för frigörelsen är målet, reaktionen har kastat stenen i räddsla för sin hotade ställning. Ren fana och kraftiga ärliga och målmedvetna strider, solidariskt utförda, är den verkligt revolutionära arbetarnas lösen, det menas att fylla I. W. W. program — förbättring av dag från dag rådande förhållande, samt uppbyggnad av ett nytt samhälle inom ramen av det gamla.

Det dyra fosterlandet.

(Hungrika soldater på väg till Mexiko storma matvaruaffärerna i Cleveland, Ohio).

Från Cleveland, Ohio, meddelas, att ett antal av 700 soldater på väg till Mexiko, voro drivna av hunger att storma matvaruaffärer och kommissionshus i nämnda stad. Tidningen som lämnat meddelandet om detta tilltag av soldaterna, meddelar samtidigt att soldaterna ej haft något att äta på 36 timmar. — Vilken stor ära och skönt nöje bör det ej vara att skydda detta stortjuvarnas land och deras egendom, att svälta i 36 timmars tid och mera i trots av att landet översvämmas av mat. När magens krav driver till handling, möta dessa fosterlandets försvarare, andra dito, vilka ha det hedrande uppdraget att skydda de från de producerande stulna mat och klädeslagen och med våld hålla de hungriga människorna borta.

Det meddelas nämligen att ett 20-tal beväpnade poliser drevo soldaterna tillbaka till tåget — heliga ironi — högdävla vansinne, att predika uppoffring för och kärlek till fosterlandet, och låta de tanklösa stackare, som fastnat på denna bedrägeriets grova krok svält i ett land fullt av mat.

Hoppas att någon tager lärdom av det skedda och ropar rent ut. Ni som äga fosterlandet med alla dess godheter och bekvämligheter, gå ni till verket och försvara det.

Statshatere.

KAMRATER!

Glöm ej Allarms nya adr.
P. O. Box 179.

I. W. W. Picnic
anordnas av Local 85, Branch 2, Chicago, Ill., söndagen den 6 augusti vid Schwass Grive.

Tag Garfield Park L. till Harlem St., gå 3 kvarter söder till fästplatsen. Parken öppnas kl. 10 f. m.

God musik. Biljetter 25c.

Alla intressen förenar sig i närvarande stund. Så t. ex. förena sig nationer, sådana som Sverige, Norge och Danmark, för att skydda sig själva, samt för att ha en betydelse inför de större makterna.

Förening av intressen är tidens lösen därför arbetare; var med din tid!

Kamrater: Allarms fortfarande framgång beror på punktlig redovisning.

Manifest

till de Skandinaviska Marintransportarbetarna i Förenta Staterna och Canada.

Med marintransportarbetarna mena vi alla de arbetare, som äro sysselsatta inom marintransport-industrien. Hit höra sålunda icke blott alla sjöfarande, såsom sjömän, maskinister, eldare, "coal-passers," smörjare och "watertenders," stewarter, kockar och upp-passare, utan också hamnarbetare och sådana körare, som huvudsakligen äro sysselsatta med bortkörning av lasten.

Dessa arbetare hava aldrig varit ens på långt när fullständigt organiserade. De som försökt sig på organisation ha efter gammalt engelskt-amerikanskt mönster varit uppdelade på flera olika fack- eller yrkesföreningar, eller i vad vi på engelska kalla "craft unions." Maskinisterna ha varit organiserade för sig, eldarna för sig, kockar och upp-passare för sig och sjömän för sig, medan hamnarbetare och körare också haft sina särskilda organisationer.

Någon riktig sammanhållning har knappt någonsin förekommit.

Men så är också resultatet, sådant det är.

Efter årtionden av gagnlös kontingentbetalning befinna sig arbetarna i vår industri genomsnittligt i uslare läge än någonsin. För femtio år sedan brukade sjömän i regel försörja hustru och barn, vilket nu för tiden sällan kommer i fråga. Och hamnarbetarens existens är väl den eländigaste man kan tänka sig.

Om vi kunde se oss själva som den övriga världen ser oss, skulle vi blygas. Vi ha drivits ut till samhällets ytterkanter, och det är från våra leder, som de ulyckaste och fattigaste komma. Våra katter bära vittnesbörd därom.

Varför skall det vara så? Är det nödvändigt att vi skola leva som utstötta? Ingallunda.

Om vi bara organisera oss rätt och hålla enigt samman, kunna vi ändra alltsammans på kort tid.

Men icke går det med hjälp av de gamla "unions," som vi hittills förgäves betalat avgift till. De hava intet väsentligt kunnat ut-rätta för oss. Och nu hålla dessa "unions" på att aldeles falla sönder, särskilt på de stora sjöarna och på den Atlantiska kusten. Det går inte längre att få arbetarna in i dem. Efter de tal-lösa nederlagen hava marintransportarbetarna förlorat förtroendet för "craft unionism."

Men att det icke kan få fortgå på detta sätt, det inse vi ju en-ach var. Något måste vi företaga oss. Annars duka vi aldeles under, och våra herrar göra med oss vad de vilja.

Vad vi behöva är en organisation som i en enda stor organisation förenar alla marintransport-arbetare, så att vi kunna slå ett jätteslag gemensamt och sedan orubbligt hålla samman.

En sådan organisation existerar också sedan någon tid tillbaka. Våren 1913 togo några tusen medlemmar av en organisation, huvudsakligen bestående av eldare, smörjare och "watertenders," helt resolut och anslö sig på en gång till de organisationer av marintransportarbetare, som redan bildats på flera platser vid Stilla-havskusten och vid de stora sjöarna av de världsberömda "Industrial Workers of the World" (I. W. W.).

På sådant sätt bildas "The National Industrial Union of Marine Transport Workers," I. W. W., eller som vi på svenska skulle säga "Marintransportarbetarnas industriförbund."

Denna nya organisation har nu lokalavdelningar i de flesta större hamnar i Amerika, och flera nya avdelningar skola snart tillkomma.

Denna nya organisation skiljer sig från de gamla därigenom, att den är ämnad att i sig innefatta varenda man i detta land, som är

sysselsatt inom marintransport-industrien. Den åstadkommer därigenom, förutom en del andra fördelar, gemensam och samtidig handling gent emot de stora kapitalistintressen, vilkas verkliga slavar vi äro.

De gamla, numera sönderfallande och hopplösa organisationerna, äro konservativa till sin läggning och äro baserade på den nuvarande samhällsordningens fortvaro.

Vi däremot gå ut från den principen, att vi ingenting ha gemensamt med våra utsugare. Med vår union vilja vi icke blott tillkämpa oss högre lön, kortare arbetstid och bättre levnadsförhållanden i allmänhet, utan vi äsyfta, att medelst vår organisation taga fullständig kontroll av vår industri för samhällets räkning.

Vi representera den moderna arbetarörelsen, som nu håller sitt segertåg genom världen.

Varför skulle Skandinaverna i Amerika längre låta besvika sig av gamla, utlevade organisationer, som ingenting duga till annat än att suga upp pengar.

Förena Er med oss, som redan tagit steget fullt ut och bildat en organisation på modern grundval. På intet annat sätt kunna vi få bukt med dem, som nu äro våra herrar.

Gå in i våra lokalorganisationer. Ju förr vi alla äro förenade, ju förr skola vi nå vårt mål. Vi skola höja vår lön till yttersta gränsen av vår förmåga. Vi skola minska vår arbetstid, så att vi slipa gå arbetslösa i så stora antal. Vi skola införa mänskligare förhållanden ombord, bättre logis, och bättre mat.

Vi skola icke längre vänta på lagstiftare att taga hand om oss. Vi skola tilltvinga oss vad vi önska genom vår organiserade makt, och de lagar, som icke passa oss, skola vi göra betydelselösa genom vår förenade styrka.

Kamrater!

Tron icke, att Ni var för sig skola kunnat slå Er igenom till en bärgad ställning. Det går i stället utför med oss för var dag. Slavkedjorna åtdragas allt fastare kring vår klass.

Tveka icke, dröj icke! Anslut Er genast till oss.

Organisationsarbetet pågår med kraft landet runt. Skandinaverna utgåra en värdefull förstärkning. Besök genast någon av våra sekreterare enligt adresser här nedan. Tag ut medlemskort. Det kostar endast en dollar. Övergång från andra organisationer fri.

Visen Er lika hängiven och ådagalägen här i landet den solidaritet, som utmärka vår arbetarörelse i hemlanden.

National Industrial Union of Marine Transport Workers, I. W. W.

119 Charleton St., New York, N. Y.

Övriga avdelningskontor:
284 Commercial St., Boston, Mass.

29 Church St., Norfolk, Vir.

307 N. Peters St. New Orleans, La.

121 Catherine St., Philadelphia, Pa.

9 Mission St. San Francisco, Cal.

422 Cummings Ave. Superior, Wis.

110 So. 14th St., Tacoma, Wash.

211 Occidental Ave., Seattle, Wash., and

San Pedro, Cal., P. O. Box 533.

"Den fina vita handen är för fin att hålla i grovarbetarnas verktyg, därför håller den oftast i växelförfalskarens penna."

Strindberg.

Var och en kan tillförsäkra sig sin egen lycka, om han lär sig att icke söka henne utom, men inom sig själv."

Seneca.

"Lagen i sin majestätiska opartiskhet fördömer den rike så väl som den fattige att sova under broarna, tigga på gatan och att stjåla bröd."

Anatole France.

Till Rockford-kamraterna.

Ett hjärtligt tack för den summan av 122 dollars och 75 cents som jag mottagit under min hust-rus långa och mödosamma sjukdom.

Varför skall vi ständigt lida fattigmannens hemiska kval? Jo, därför att du ej vill strida hand i hand som god kamrat.

John Nyström.

Generalsträjk visavi staten.

Generalsträjkens makt öfverträffar statens.

Om man följer med dagshändelserna lite och reflekterar över orsak och verkan finner man många bevis på den oerhörda makt arbetarna såsom klass besitta gent emot allt tyranni — privatkapitalistiskt och statsligt, genom sin sammanslutning i organisation och förklaring av industriellt krig — generalsträjk.

Hur lite folk i allmänhet reflektera över vad de höra och läsa i pressen, synes det dock mig omöjligt att de kunna läsa om den ena förföljelsen efter den andra från kapitalets sida mot de revolutionära organisationernas medlemmar utan att draga sina slutsatser, samt taga lärdom därav.

Förnämligast av alla lärorika förföljelser kommer förföljelserna emot våra tre kamrater i Sverige: J. Oljelund, Z. Hölund och Dr. E. Hedén, ty deras "brott" var väl i alla sunda människors namn på intet vis sådant, att det är möjligt att diktera upp och anklaga för delaktighet i mord eller dylikt sådant, som anars är så allmänt. Nej, tvärt om, här var en agitation mot mord och mördare är brottligt i allas ögon så och statens, men att agitera för hindrande av mord, är brottsligt endast i en till det yttersta utvecklade blodtörstiga människas hjärna. En människa vars största njutning är att se oskyldigt människoblod rinna i strömmar, och är som dödgävarna, beroende av antalet döda i samhället.

Nu är staten, den förtryckande makten, kapitalets säkra blodhundhund, en samling av människor som vrida sina händer av vrede när någon utropar orden Du skall ej dräpa, men njuta i oerhört mått när de se miljoner stupa på slagfältet.

I sanning ett fint kristet samhälle, man dödar människofarligen djur, som drivna av hunger överfalla och förvandla till mat en människa som kommer i deras väg, men man pryder med guld, göder, uppbär och hyllar den blodtörstigaste tyrannen som agiterar för och uppställer miljonhårar med de mest effektiva vapen att döda människor. Mord är det kristna samhällets lösen. Vi se på det brott de tre omtalade svenska kamraterna ha begått.

Res generalsträjk mot kriget, tänk på detta rop, denna uppmaning.

Hur farligt höres ej detta rop i statens öron. Staten går till verket och försöker tysta dessa kamrater, staten är i fara. Den bävar för ropet, hur skola de då uppträda inför den rama verkligheten.

Inför den rama verkligheten veta de att de stå lama och gå en säker undergång till mötes, därför försöka de redan i så att säga barndomen av denna folkörelse — den revolutionära industriella organisationen, kväva och tillintetgöra densamma.

Se, vilken feghet staten visar, i samma stil som t. ex. en person som skulle i räddsla för en man han tänkte sig skulle vid uppväxten bli honom överlägsen, redan dödade honom som barn.

Det är för staten någonting farligt detta generalsträjk.

Vore i storkapitalets ögon detta

ej så farligt, skulle de naturligtvis ej göra sig något besvär, de skulle helt säkert vänta tills den tiden komme då de hade behov av att göra motstånd. Staten ser sin ringhet, sin maktlöshet, sin undergång endast vid tanken på denna oändliga makt ett organiserat industriproletariat utgör.

Det är nu upp till dessa slavande massor att hastigt samla sig under den röda revolutionära fanan, vars lösenord: Arbetarklassens ekonomiska frihet, menas en fri och lycklig mänsklighet. Lika över hela jorden.

Nu ni arbetande miljoner, lären er en gång för alla, att den som lever på profit är eder fiende, att deras intresse är skilt från edert, vad som gagnar eder skadar dem och tvärtom, att vad de mest motstå och söka hindra är farligast för dem och bäst för er. Aldrig har någon fångslats åtminstone på de sista 20 åren därför att han agiterat för och praktiserat politisk aktion. Nej tvärt om, man uppmuntrar medelst lite motstånd, medvetna som dessa våra klarsynta fiender äro om lagen för mänsklig vilja.

De veta att lite motstånd måste det vara för att egga till handling och bibehållandet av uppmärksamheten åt detsamma. Hundratusen, ja miljoner ha dock stupat under sin agitation för en stor industriell organisation och kapitalismens död genom det mäktiga vapnet, direkt aktion.

Denna förföljelse kapitalet praktiserat, har varit på liv och död och ej endast en uppeggning till fortsatt kamp. Att detta trots allt verkar till uppeggning och fortsatt kamp, i trots av lidande, bevisar hur ädel, hur naturlig denna kamp är, men också hur vansinnigt, hur tanklöst det är att förfölja denna rörelse, som i trots av lidande av oräkeliga slag, trots allt marscherar framåt och oförskräckt höjer civilisationens fana mitt ibland stortjuvarna och generalmördarna, ty man kan väl knappast finna något annat namn för människor som se krigets verkan för sina ögon och det oaktat göra sig — ånej — oskyldiga människor beredda att inträda i den vansinniga dödsdansen, det 20de århundradets eller rättare mänsklighetens mörkaste historiska period.

Ropot: Res generalsträjk mot kriget och mot förtryck av alla slag, måste och bliver svaret på alla förföljelser korttänkta statsmyndigheter praktisera?

För att effektivt få förverkligad och iscensatt denna oändliga makt proletariatet är, måste den industriella organisationen vara till som den samlande delen för och bildandet av en grupp, vars gemensamma inträsen förenar dem till det hela, till den makt som krossar kapitalet.

C. A.

Kamrater.

För att betrygga Allarms ekonomiska ställning och fortfarande utbredning bland skandinaverna måste vi ligga i allt vi orkar. Allarms ekonomiska ställning har hitintills varit god och upplagan har mer än tredubblats under den tiden Allarm existerat. Vi tog oss före, på grund av framgången och behovet, att rekvrirera böcker från Sverige, samt utgiva sångboken, detta satte oss i en rätt stor skuld. Vi hoppades på eder och gör det fortfarande, att så hastigt som möjligt slutföra detta lager vi nu ha på hand, så att vi kan gå till verket och utgiva nya brotyrer, samt översätta en del från engelska språket.

Detta är en absolut nödvändighet enär det faller sig alldeles för dyrt att köpa dem från Sverige.

För att nu möjliggöra detta kamrater och för att trygga Allarms ställning samt snart nog få den till vår veckotidning, måste vi alla känna vår plikt samt ligga i och sälja sångböcker, brotyrer och tidningar. Det är allas vår strid och sak samt tidning.

Vi skola på bästa sätt ombesörja utgivningen och vi lita på er kamrater, att sprida den, jämte de böcker och sångböcker som finnes på hand.

En god idé är att nu i höst bidra med en liten skärv till tidningen i form av donation. En kommitté kan bildas, eller enskilda kamrater kunna upptaga bidrag och sända till Allarms exp. adr. P. O., Box 179, Minneapolis, Minn. Alla bidrag redovisas för i Allarm. Fart kamrater i arbetet! Allarm måste tryggas och utvecklas! Det är endast en tidsfråga då vi ha en veckotidning. Allt beror på eder.

Carl Ahlteen.

Industriellt krig.

Gruvbetarsträjkerna i norra Minnesota är som bekant i gång, 16,000 äro ute på sträjk. Det är vår strid lika mycket som deras.

Denna armé måste ha mat för att kunna hålla ut.

Låt oss alla känna vår plikt. De tusenden som i dag och framdeles under hösten ha tillfälle att förtjäna sitt bröd, och som vi räknar på som de solidariska arbetarna, kunna uppehålla denna armé i strid mot Ståltrusten genom att sända en dollar i veckan till de sträjkandes fond. Visa dig som den solidariske kamraten. Sträjkerna måste vinnas, den kan vinnas. Alla bidrag torde sändas D. Haywood, room 307 — 164 W. Washington Ave., Chicago, Ill.

TILLIES LUNCH

ALL HOME COOKING

N. W. Phone Nicollet 3473
216 So. 4th St.
For Ladies and Gentlemen

Minneapolis, Minn.

C. MACKEP RANG

BOOKS & STATIONARY

Skandinaviska Böcker och
Tidningar

229 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.
(Seven Corners Post Office)

FRÅN PRIMITIV TILL INDUSTRIELL KOMMUNISM.

Av John Sandgren.

Utgiven på Syndikalistens Förlag i Sverige, kan erhållas från förl. Häftat exemplar 60c, portofritt. Bundet exemplar 90c, portofritt. Återförsäljare 25% rabatt, Express Collect.

Adress: John Sandgren,
213 East 40 St.,
New York, N. Y.

ALLARMS BOKLISTA.

Lager på hand:

Syndikalism. C. H—son
Holmberg. Häftad. Pris 40c.
Brännvinstörst. Alexander
Arendorff. Stockholmskil-
dring. Häftad30c.

Mikael Bakunin av C. J. Björk-
lund livsbiografi. Stor. Häf-
tad35c.

Röda jungfrun. Hinke Berge-
gren. Skådespel. Häftad 30c.

Frihetssångarnas bok. Sönger
och dikter. Häftad25c.

En stad i eld och blod. Hinke
Berggren. Från Franska
Revolutionen30c.

Res Generalsträjk mot kri-
get, av John Anderson. Yt-
terst lättsäld15c.

Dessa äro endast några få av
det lager vi har på hand. Hinke
Berggrens ytterst lättsälda bro-
chyren och skådespel förutom
dem som nämnts finnas också.

Skynda på med spridningen
Kamrater. Låt Allarms bokförlag förse eder med all litteratur ni
behöver.

Att köpa litteratur från Allarms
förlag menas 1sta klass vad kvali-
te beträffar.

Allarms bokförlag är Ert bok-
förlag.

Kommissionärer erhåller 25%
rabatt.